

Ririro

Een Hart van Steen

Lang geleden woonde er in het Zwarte Woud een arme en ontevreden kolenbrander genaamd Peter Munk. Hij wenste liever een rijk houtkoper of glasblazer te zijn. Daarom besloot hij naar de Boze Michiel te gaan en hem om rijkdom te vragen. Hij durfde dat echter niet te doen omdat zijn moeder had verteld dat de Boze Michiel een akelige man was die overal een beloning voor moest hebben. En als mensen van zijn hulp gebruik maakten, dan verloren ze hun hart en goed geweten.

Peter wilde het dus eerst eens proberen bij het Glasmannetje Schatman. Hij kleetde zich netjes aan en ging op weg. Aangekomen nam hij beleefd zijn hoed af en vroeg verlegen: 'Mijnheer Schatman, heb toch medelijden met mijn akelig bestaan.'

'Zo, wat wil je dan?', vroeg een fijne stem. 'Ik wil schathemeltjerk worden. Ik wil de grootste glasblazerij in de omtrek hebben en zoveel geld dat ik het niet eens kan tellen', zei Peter. Dit wekte woede op bij het Glasmannetje, maar hij gaf Peter toch zijn zin. 'Je zult het hebben', zei hij en verdween.

Peter ging dol van vreugde naar huis. Wat een wonder! Een grote glasblazerij met een deftige woning in plaats van zijn kleine huisje. Hij kon alleen niet lezen, schrijven of rekenen en hij bekommerde zich ook niet om dat soort zaken. Dat zorgde er alleen wel voor dat het geld binnen de kortste keren op was en hij nog armer was dan voorheen.

Nu werd Peter boos op het Glasmannetje Schatman omdat zijn hulp maar van korte duur was. Hij dacht er helemaal niet aan dat zijn hernieuwde armoede zijn eigen schuld was. In het geheel niet. Hij zocht daarom Schatman opnieuw op bij de Drie Dennenbomen en riep: 'Mijnheer Schatman, help mij nog eens, maar wat beter dan de vorige keer, zodat alles niet zo snel weer op is.'

'Zeg', klonk de schelle stem van het mannetje. 'Is dat niet die brutale Peter? Ga jij maar weg! Jij krijgt geen cent meer van me! Je plicht was te bidden en te werken en je hebt geen van beiden gedaan.'

Nu werd Peter boos, en riep: 'Werken! Dan moet je net mij hebben. Je bent een gierigaard. Als het moet, dan ga ik nog liever naar de Boze Michiel. Die heeft niet zoveel praatjes!'

En voordat Peter er goed over na kon denken, verscheen daar opeens de Boze Michiel: 'Wat moet je toch?' 'Niets, niets, mijnheer!', stotterde Peter en hij rende zo snel als hij kon weg.

Eenmaal thuis kon Peter de gedachte van rijkdom toch niet van zich afzetten, dus besloot hij de Boze Michiel op te zoeken. In zijn ondergrondse woning sloten ze een overeenkomst. Peter gaf zijn hart en kreeg er een steen voor in de plaats met zoveel geld als hij maar wilde hebben. Nu viel Peter in een diepe slaap en werd in de ochtend gewekt door een vrolijk deuntje. Maar Peter voelde helemaal niets. Geen plezier van de muziek. Geen verdriet. Helemaal niets. Hij had dan ook een steen in plaats van een hart en keerde ontevreden terug naar huis.

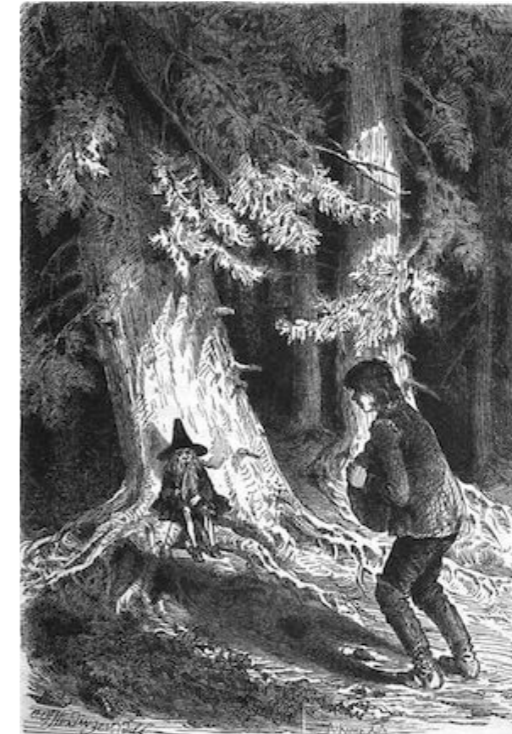
Peter begon nu handel te drijven in hout en leende geld uit tegen hoge rentes. Al snel stond hij hierdoor bekend als een meedogenloos persoon en werd overal gevreesd. In zijn slaap droomde hij dat zijn moeder hem toesprak: 'Wat heb je toch een ongevoelig hart!'

Dat vond Peter zo akelig, dat hij het Glasmannetje Schatman weer opzocht om te vragen of hij zijn hart terug kon krijgen. Hij was bereid er al zijn geld voor te geven. Het Glasmannetje wilde hem helpen en schonk hem een glazen kruisje en gaf hem instructies om zijn hart weer terug te krijgen.

Peter zocht nu Michiel op en verweet hem bedrog. Hij bezat namelijk nog steeds zijn eigen warme hart. 'Dat is niet waar', zei Michiel boos. 'Kijk maar eens hier. In dit glas zit jouw hart.'

Terwijl Peter hier vol ongeloof naar keek probeerde Michiel hem het hart uit het lijf te rukken. Maar Peter was voorbereid, pakte zijn glazen kruisje en begon te bidden. Hierdoor werd de Boze Michiel zo klein als een worm.

Peter maakte van het moment gebruik en liep zo hard hij kon naar het Glasmannetje. Eenmaal aangekomen kreeg hij berouw over zijn liefdeloosheid en werd getroost door het Glasmannetje. Thuis aangekomen sloot ook zijn moeder hem weer liefdevol in de armen en samen leefden ze nog lang en gelukkig in hun oude hut.